

Arrest

nr. 112 218 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.-P. DOCQUIR en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Edo-origine, afkomstig van Benin-city (Edo State). Op 21 december 2012 werd uw vader in Maiduguri vermoord door leden van Boko Haram. U werd hiervan op de hoogte gebracht door vrienden van uw vader. U ging naar Maiduguri waar u vaststelde dat uw vader doodgestoken was. In de auto van uw vader vond u een brief waarin leden van Boko Haram stelden dat uw vader uit hun land moest blijven. Uw vader bezat een groot stuk land in Maiduguri en een 50-tal koeien.

Na de begrafenis van uw vader, kreeg u problemen met de familieleden van uw vader, meer bepaald met drie ooms van u, die lid zijn van het geheime Ogboni-genootschap en die de documenten van uw vaders eigendommen opeisten.

Uw ooms zegden u dat u nog te klein was, waarmee ze niet doelden op uw leeftijd maar wel op uw status van ongehuwde, kinderloze man die niet lang naar school ging en slechts op de boerderij van zijn moeder gewerkt heeft.

U gaf de documenten van het stuk land in Maiduguri aan uw ooms maar zij wilden eveneens de papieren van een stuk land in Benin-city, het huis van uw vader en zijn rekening op de bank. U weigerde dit echter omdat uw vader een testament had waarin bepaald werd dat dit alles voor u en uw zus was. U meldde aan de advocaat van uw vader, die zijn rekening beheerde, wel dat hij u niets van de rekening mocht uitbetalen tot u gehuwd zou zijn en kinderen zou hebben.

Omdat u weigerde de documenten aan uw ooms te geven, dreigden zij er bij uw moeder mee dat u net als uw vader zou vermoord worden en dat ze de documenten met geweld zouden komen halen. Omdat uw moeder zich grote zorgen maakte om u en omdat ze wou dat u veilig zou zijn, besloot u begin januari naar Lagos te vertrekken. Daar bleef u tot augustus 2013.

In augustus ging u naar Warri (Delta State) om van daar uw reis uit Nigeria te regelen. Vanuit Warri keerde u terug naar Lagos, vanwaar u een vlucht nam naar Brussel.

U kwam op 25 augustus 2013 aan op de luchthaven van Zaventem, waar u door de Federale Politie werd tegengehouden omdat u niet in het bezit was van de nodige documenten voor binnenkomst.

U vroeg op 30 augustus 2013 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat uw verklaringen op meerdere essentiële punten niet aannemelijk zijn.

Zo verklaarde u meermaals dat uw ooms beschikten over de rekening van uw vader (zie gehoor CGVS, p. 4, 5), om even verder te stellen dat de rekening zich nu bij de advocaat van uw vader bevindt (zie gehoor CGVS, p. 5).

Indien de rekening zich eerst in handen van uw ooms bevond, zoals u stelde (zie gehoor CGVS, p. 5), dient alvast vastgesteld te worden dat ze zich nu bij de advocaat van uw vader bevindt, wat impliceert dat uw ooms er afstand van dienden te doen.

U verklaart bovendien dat u aan deze advocaat gemeld hebt dat hij uw ooms geen geld van de rekening mag geven, maar dat hij er wel geld van aan uw zus mag geven om haar te helpen (zie gehoor CGVS, p. 5), wat er toch reeds duidelijk op wijst dat u bepaalt wat er met het geld kan gebeuren.

Dit gegeven relativeert reeds uw bewering dat de broers van uw vader zeer belangrijke personen zijn tegen wie u weinig zou kunnen beginnen (zie gehoor CGVS, p. 6).

Verder dient te worden vastgesteld dat uw interesse in uw situatie en in uw rechten in Nigeria blijkbaar maar matig is.

Zo blijkt u van de advocaat van uw vader, die blijkbaar wel ook uw belangen behartigt want uw geërfde rekening beheert en u aanraadde uw grond niet te verkopen aan een te lage prijs (zie gehoor CGVS, p. 5, 8), enkel de naam 'M.' te kennen (zie gehoor CGVS, p. 5).

Gevraagd of u contact hebt met hem, blijken enkel uw moeder en zus contact te hebben met hem, waarbij u nog verklaart dat uw zus van die zaken niets kent (zie gehoor CGVS, p. 5).

Ook wat betreft de bank waar het geld van uw vader zich zou bevinden, verklaart u, op de vraag of u er ooit heen ging, dat de broers van uw vader er wel gingen en dat uw zus er ging (zie gehoor CGVS, p. 5). Hoewel u tweemaal gevraagd werd of u er zelf heen ging, beantwoordde u deze vraag telkens met anderen die naar de bank zouden zijn gegaan, waaruit toch mag afgeleid worden dat u er zelf niet heen ging.

Ook deze vaststelling toont uw gebrek aan interesse voor uw situatie aan.

Immers, indien uw ooms werkelijk trachtten uw bezittingen af te nemen, mocht toch van u verwacht worden dat u naar de bank zou gaan om hen te melden dat ze uw ooms geen geld mochten geven van deze rekening.

U verklaarde bovendien dat uw ooms wel weten dat ze aan de rekening niet mogen aankomen (zie gehoor CGVS, p. 5), wat opnieuw uw verklaring dat ze zeer belangrijk zouden zijn en u daarom niets tegen hen kan beginnen, relativeert.

Verder verklaarde u dat uw moeder een dreigbrief ontving waarin gesteld werd dat ze u zouden komen halen in Lagos en dat u zoals uw vader zal sterven (zie gehoor CGVS, p. 4).

Het is echter niet aannemelijk dat uw belagers, die er blijkbaar van op de hoogte waren dat u zich in Lagos bevond, en die ervan overtuigd waren dat u de documenten had die zij wilden, u op die manier zouden verwittigen van hun komst. Immers, door deze brief gaven ze u de gelegenheid te vluchten en verminderden ze alvast de kans dat ze documenten daadwerkelijk bij u zouden vinden.

Vervolgens verklaarde u dat u geen geld had, dat u amper genoeg verdiende om te leven op straat (zie gehoor CGVS, p. 3, 6, 7) en dat u daardoor uw land niet kon laten bewerken en de politie niet kon inschakelen, maar anderzijds verklaarde u wel de secundaire studies van uw zus betaald te hebben (zie gehoor CGVS, p. 3).

U verklaarde uw land niet te kunnen bewerken omdat u daarvoor geld nodig had (zie gehoor CGVS, p. 7), maar gevraagd naar wat er nu met het bewuste stuk land gebeurt, haalde u aan dat uw moeder het laat bewerken door er arbeiders in te zetten en dat zij die betaalt met de opbrengst van het land (zie gehoor CGVS, p. 7).

Uw verklaringen zijn dus ook op dit punt inconsequent te noemen.

Immers, indien uw moeder hierin slaagt (op uw vraag), mocht ook van u verwacht worden dat u deze mogelijkheid voor uzelf zag. Uw verklaring dat u er geen geld voor had is dus niet verenigbaar met uw latere verklaring dat uw moeder er (op uw vraag) wel in slaagde de zaak te laten draaien.

Hiermee enigzins geconfronteerd door de vraag of u dat zelf dan niet kon doen (uw grond laten bewerken), wijzigt u uw verklaringen over de reden waarom uw land niet liet bewerken en zegt u dat uw ooms u dan zouden willen (zie gehoor CGVS, p. 7).

Er dient alvast vastgesteld te worden dat uw moeder er blijkbaar wel in slaagt het stuk land, dat uw ooms zo graag willen, te laten bewerken, zonder dat zij daar problemen door krijgt met uw ooms (zie gehoor CGVS, p. 7).

Bovendien kan worden opgemerkt dat u verklaarde Nigeria te hebben verlaten omdat u vreest gedood te worden door uw ooms omdat zij uw bezittingen willen afnemen (zie gehoor CGVS, p. 6, 7), maar dat u eigenlijk nooit persoonlijk door uw ooms met de dood bedreigd werd (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door de DVZ dd. 05/09/2013, nr. 5).

Ook voor het CGVS haalt u geen enkel incident aan waaruit blijkt dat uw ooms u persoonlijk met de dood bedreigden.

U stelt enkel meermaals dat ze u zegden dat u hen de documenten moest geven omdat u nog te 'klein' was en dat ze die zouden houden tot u groter was, maar dat u dit weigerde.

U haalt ook aan dat ze zegden dat ze ze dan met geweld zouden nemen, dit in tegenstrijd met uw bewering voor de DVZ dat u nooit persoonlijk bedreigd werd (zie gehoor CGVS, p. 4, 5).

In deze is het zeer opmerkelijk en niet aannemelijk dat u, hoewel u snel na de dood van uw vader Benin-city verliet voor Lagos (zie gehoor CGVS, p. 2), u sindsdien, gedurende meer dan zes maanden (van januari 2013 tot uw vlucht naar België in augustus 2013) geen problemen meer had met uw ooms, noch uw ooms nog hebt gezien (zie gehoor CGVS, p. 7). U verklaart zelfs nooit met uw ooms over uw problemen met hen gesproken te hebben of nooit enig contact met hen genomen te hebben om jullie problemen uit te praten (zie gehoor CGVS, p. 8).

Het is totaal niet aannemelijk dat, alvorens uw land van herkomst te ontvluchten, uw familie en omgeving achter te laten, en internationale bescherming in te roepen, u niet eerst zou trachten uw interfamiliale problemen, zelf op te lossen, zeker daar u verklaarde voor de dood van uw vader een goede relatie met uw ooms te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p. 6).

Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, of hiertoe enige poging te ondernemen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw problemen fundamenteel aan.

Dit wordt trouwens bevestigd door uw verklaringen dat u niet naar de politie bent gegaan nadat u met de dood bedreigd werd door uw ooms (zie gehoor CGVS, p.6).

Uw verklaringen dat u dan geld nodig heeft opdat de politie u zou volgen en dat u de politie niet naar uw ooms kan brengen omdat ze grote mannen zijn, werden hierboven reeds ernstig gerelativeerd. Bovendien kan u, met het blote betoog dat uw ooms rijk en belangrijk zijn en u daardoor de politie niet bij hen kan brengen omdat u daartoe de financiële middelen niet heeft, evenmin overtuigen dat – indien u daadwerkelijk klacht zou neerleggen – de Nigeriaanse autoriteiten geen grondig onderzoek zullen verrichten.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat, waar uw advocaat verwijst naar informatie aangaande corruptie in Nigeria, de in artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn; ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.

Met loutere veronderstellingen toont u geenszins aan dat de Nigeriaanse autoriteiten geen bescherming bieden.

Van u mocht verwacht worden dat u alvast een poging deed bescherming te krijgen van de autoriteiten in uw land van herkomst, temeer u verklaarde nooit enige problemen met deze autoriteiten te hebben gekend (zie gehoor CGVS, p. 3).

Door uw verklaringen dat u geen bescherming zocht bij de politie hoewel u vreesde voor uw leven, maakt u niet aannemelijk dat uw leven daadwerkelijk bedreigd werd.

Dit wordt versterkt door uw allerm minst doorleefde verklaringen over de reden waarom u geen beroep deed op de politie. U verklaarde hierover dat u geld nodig had om van de politie bescherming te krijgen (zie gehoor CGVS, p. 6).

Geconfronteerd met de rekening die u had geërfd van uw vader, stelde u aan uw advocaat te hebben gezegd u hiervan geen geld te geven omdat u eerst gehuwd moest zijn en kinderen moest hebben. U verklaarde er, net als uw ooms, van overtuigd te zijn dat u dus rijper moest zijn om aan het geld van uw vader te mogen raken (zie gehoor CGVS, p. 6).

Het is echter niet aannemelijk dat u dit principe zou laten voorgaan op een ongelijkheid voor u om u van de doodsdreiging door uw ooms te ontdoen.

Het feit dat u dergelijke verklaringen aflegt tast de doorleefdheid van uw beweringen doodsb bedreigingen te hebben gehad en te vrezen voor uw leven verder fundamenteel aan.

Verder dient te worden vastgesteld dat u voor het CGVS verklaarde van januari/februari tot augustus 2012 in Lagos te hebben verbleven (zie gehoor CGVS, p. 2), bijgevolg ongeveer zes maanden.

Voor de DVZ verklaarde u daar echter maar twee maanden verbleven te hebben begin 2013 (zie verklaring DVZ, dd. 05/09/2013, nr. 10).

Wat betreft uw bewering dat uw vader vermoord werd door Boko Haram, dient te worden opgemerkt dat u voor uzelf geen enkel probleem met deze groepering aanhaalde tijdens uw gehoor. Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat Boko Haram niet actief is in Benin City, de plaats waar u van afkomstig bent in Nigeria (zie gehoor CGVS, p. 5).

Wat betreft uw bewering dat uw ooms lid zijn van de Ogboni-sekte en u daarom bang van hen bent kan het volgende gesteld worden : u verklaarde dat leden van deze sekte u benaderden en vroegen lid te worden na de dood van uw vader. Uw vader had u hiervoor reeds op voorhand gewaarschuwd en gezegd dat u moest weigeren en dat ze u dan wel met rust zouden laten.

U verklaarde dit lidmaatschap ook geweigerd te hebben en dat de leden van de Ogboni nadien niet meer kwamen om u te vragen lid te worden (zie gehoor CGVS, p. 6).

U haalt bijgevolg geen elementen aan die erop wijzen dat u met leden van Boko Haram of Ogboni problemen hebt te vrezen in Nigeria.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde in het kader van uw asielaanvraag geen enkel document voor dat uw identiteit of vluchtrelaas kan ondersteunen.

U legde wel een paspoort voor maar u verklaart dat dit niet uw eigen paspoort is.

U bezorgde het CGVS na het gehoor nog een 'Application for building plot' uit 1974 dat de naam van uw vader vermeldt als aanvrager. Dit document wijzigt echter niets aan bovenstaande beslissing, aangezien hier niet in twijfel wordt getrokken dat uw vader ooit een stuk land bezat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift (zie p. 5) van "28.7.2013" (*sic*) een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en (zie p. 4) "van de manifeste vergissing in appreciatie".

Hij herhaalt kort zijn asielaanvraag en stelt dat hij problemen en bedreigingen kreeg in zijn land van herkomst, dat hij (zie p. 4) "geen specifieke bescherming" kon krijgen en dat hij een (zie p. 4) "dossier met documenten" neerlegde.

Verzoeker laat gelden dat (zie p. 4) "De punt 199 van de HCR Gids was niet gerespecteerd" (*sic*).

Volgens hem kan niet worden aangetoond (zie p. 5) "dat het ernstig en erge gevaar niet bestaat".

Hij vraagt de bestreden beslissing "nietig te verklaren en/of te hervormen".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel document neerlegt dat zijn identiteit of zijn asielrelaas kan staven.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om het ontbreken van enig bewijs te verklaren. De Raad stelt vast dat verzoeker enkel een paspoort voorlegde dat volgens zijn verklaringen niet van hem was, en een "*Application for building plot*" uit 1974 waarvan hij beweert dat het de naam van zijn vader vermeldt. De stelling in het verzoekschrift dat hij een "*dossier met documenten*" neerlegde, is derhalve totaal onjuist.

De Raad wijst er verder op dat het bewijs van identiteit en van nationaliteit een essentieel element is in iedere procedure; het ontbreken van een begin van bewijs daaromtrent houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas van verzoeker (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

Verder blijkt dat het asielrelaas van verzoeker aangetast is door meerdere tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Zo verklaarde verzoeker enerzijds meermaals dat zijn ooms beschikten over de rekening van zijn vader (zie het gehoorverslag van 16 september 2013, p. 4, 5) en stelde hij anderzijds dat die rekening zich nu bij de advocaat van zijn vader bevindt (zie het verhoorverslag, p. 5).

Verzoeker beweerde bovendien dat hij aan deze advocaat gevraagd heeft om aan zijn ooms geen geld van de rekening te geven, maar dat wel mag ten behoeve van zijn jongere zus om haar te helpen (zie het verhoorverslag, p. 5), wat erop wijst dat verzoeker -die verklaart geboren te zijn in februari 1984- vrijelijk bepaalt wat er met het geld kan gebeuren en als dusdanig zijn bewering dat zijn ooms zeer invloedrijke personen zijn tegen wie hij weinig zou kunnen beginnen, op de helling zet (zie het verhoorverslag, p. 6).

Verder blijkt verzoeker van de advocaat van zijn vader, die blijkbaar ook verzoekers eigen belangen behartigt (zie het gehoorverslag, p. 5, 8), enkel de naam "M." te kennen (zie het gehoorverslag, p. 5).

Op de vraag of verzoeker contact had met bedoelde advocaat, antwoordt hij dat enkel zijn moeder en zus contact hebben, terwijl hij er nog aan toevoegt dat zijn zus "van die zaken niets kent" (zie het verhoorverslag, p. 5).

Vastgesteld wordt dat verzoeker op de vraag of hij zelf naar de Zenithbank ging waar het geld van zijn vader zich zou bevinden, vaag en ontwijkend bleef, waaruit de Raad afleidt dat verzoeker er zelf nooit heen ging (zie het gehoorverslag, p. 5).

Deze vaststelling wijst op een gebrek aan interesse voor zijn situatie. Van verzoeker kan immers worden verwacht dat hij naar de bank zou zijn gegaan met instructies voor het beheer van het geld.

Waar verzoeker dan weer verklaarde dat zijn ooms wél weten dat ze niet aan de rekening mogen komen (zie het gehoorverslag, p. 5), stelt de Raad vast dat dit opnieuw de waarde van zijn eerdere beweringen dat deze ooms zeer belangrijk zouden zijn en hij daarom niets tegen hen kan beginnen, aantast.

Aangaande de verklaring van verzoeker dat zijn moeder een dreigbrief ontving waarin gesteld werd dat "ze hem zouden komen halen in Lagos en dat hij net zoals zijn vader zal sterven" (zie het verhoorverslag, p. 4), is het volgens de Raad niet aannemelijk dat zijn belagers, die er blijkbaar van op de hoogte waren dat hij zich in 2013 in Lagos bevond en die ervan overtuigd waren dat hij de documenten had die zij wilden, verzoeker op die manier zouden verwittigen van hun komst.

Verder verklaarde verzoeker enerzijds dat hij geen geld had, dat hij amper genoeg verdiende om te leven op straat (zie het verhoorverslag, p. 3, 6, 7) en dat hij daardoor zijn land niet kon (laten) bewerken en de politie niet kon inschakelen, maar verklaarde anderzijds dat hij de secundaire studies van zijn zus had betaald (zie het verhoorverslag, p. 3) en dat zijn moeder zijn land laat bewerken door arbeiders die betaald worden met de opbrengst van het land (zie het verhoorverslag, p. 7).

Indien zijn moeder hierin slaagt zonder dat zij daar problemen door krijgt met de ooms van verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 7), mag ook van verzoeker verwacht worden dat hij deze mogelijkheid zag om de zaak te laten draaien en over geld kon beschikken.

Bovendien beweerde verzoeker op 5 september 2013 op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij eigenlijk nooit persoonlijk door zijn ooms bedreigd werd (zie "vragenlijst", nr. 5), terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de ooms hem bedreigden dat ze zijn (eigendoms-)documenten desnoods met geweld zouden afnemen (zie het verhoorverslag, p. 4, 5).

De Raad acht het verder opmerkelijk dat verzoeker, hoewel hij na de dood van zijn vader Benin-city verliet voor Lagos (zie het verhoorverslag, p. 2), sindsdien van januari tot augustus 2013 -gedurende meer dan zes maanden- blijkbaar geen problemen meer had met zijn ooms en hij hen evenmin nog heeft gezien (zie het verhoorverslag, p. 7).

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde van januari/februari tot augustus 2013 in Lagos te hebben verbleven (zie het verhoorverslag, p. 2), zijnde ongeveer zes maanden, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde daar maar twee maanden verbleven te hebben begin van het jaar 2013 (zie "verklaring", nr. 10).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

De incoherenties en onaannemelijkheden omtrent wezenlijke zaken in het asielrelaas van verzoeker keren zich dan ook tegen zijn geloofwaardigheid.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker ook verklaarde dat hij over zijn problemen met zijn ooms nooit gesproken heeft met hen en dat hij nooit enig contact met hen heeft genomen om de problemen uit te praten (zie het verhoorverslag, p. 8).

Het feit dat verzoeker daarentegen wél zijn land ontvluchtte om in België internationale bescherming te komen vragen, wordt door de Raad niet geloofd, temeer gezien verzoeker verklaarde, vóór de dood van zijn vader, een goede relatie met zijn ooms te hebben gehad (zie het verhoorverslag, p. 6).

Verzoeker voerde tevens aan dat hij niet naar de politie is gegaan nadat hij met de dood bedreigd werd door zijn ooms (zie het verhoorverslag, p. 6). Zijn uitleg dat hij aan de politie geen hulp kan vragen tegen zijn ooms omdat het invloedrijke personen zijn, werd reeds gerelativeerd.

Zijn bewering dat hij geld nodig had om van de politie bescherming te krijgen (zie het verhoorverslag, p. 6) overtuigt evenmin, temeer gezien hij over de rekening van zijn overleden vader kon beschikken en een perceel grond bezat.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet stelt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

“[...]”

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade. [...]”

Aldus moet door verzoeker worden aangetoond dat de Staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Deze bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Nigeriaanse autoriteiten indien hij daadwerkelijk klacht zou hebben neergelegd, aan zijn klacht geen gevolg zouden geven, temeer gezien verzoeker toegang nooit problemen met deze autoriteiten te hebben gekend (zie het verhoorverslag, p. 3). De aanvoering in het verzoekschrift dat hij “geen specifieke bescherming” kon krijgen, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker geen enkel persoonlijk probleem met de groepering “Boko Haram” aanhaalde tijdens zijn verhoren en dat hij tevens verklaarde dat “Boko Haram” niet actief is in Benin City, de plaats in zijn land van herkomst van waar hij van afkomstig is (zie het verhoorverslag, p. 5).

Wat betreft de bewering van verzoeker dat zijn ooms lid zijn van de “Ogboni-sekte” en hij daarom zeer bang van hen is, stelt de Raad vast dat verzoeker vertelde dat leden van deze sekte hem na de dood van zijn vader benaderden met de vraag om lid te worden, dat hij dit weigerde en dat de leden van de Ogboni nadien niet meer aandrongen (zie het verhoorverslag, p. 6).

Er kan bijgevolg niet besloten worden dat verzoeker voor “Boko Haram” of “Ogboni” nog dient te vrezen in zijn land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE